

И дунтовото семе даваше
буен, обилен плод.

Въ далечината се бълбеше тихата ширна рѣка, издигатъ се тъмнитѣ стени на Бдинската крепостъ. Днесъ тамъ има панаиръ, ще бждатъ събрани люде отъ всички околни селища. Мнозина ще трѣбва да чуятъ словата на простия, неукъ божекъ. А той говорѣше чрезъ пѣснитѣ си.

Насрѣдъ градския площадъ се трупа любопитна тълпа. Вързанъ за якъ дирекъ, върху висока дѣсчена площадка, едъръ тъмноокъ мжжъ, съ извити назадъ и оковани рѣце, колѣничилъ гологлавъ, гърчи лице въ нечовѣшки мжки. Просякътъ приближи, поизправи прегърбената си снага. Видѣ, че краката на осждения сж неподвижно приковани за дѣсчената площадка съ желѣзни халки и синджири.

Стѣпалата му сж боси. Отъ време на време единъ блюстителъ ги полива съ солена вода. Нѣколко кози се редуватъ да ближатъ петитѣ му. И това трае съ часове. Никое изтезание не може да се сравни съ него. Отъ време на време измѣчениятъ надава страшни викове. И отново замлъква, бледенъ, въ края на силитѣ си.

Блюстители на конь обикалятъ край площадката и не позволяватъ никому да се приближи повече отъ условения редъ.

Все пакъ божекътъ успѣва достатъчно да се промъкне за да познае въ изтезавания великия боляръ Шишманъ. Той вдигна разтреперана старческа дѣсница, опиова познатъ знакъ въ въздуха: полукръгъ, пресѣченъ съ водоравна черта.

Задъ премрежени отъ болка клепачи великиятъ боляръ — когото стражи сж уловили презъ нощта, че иска да премине скритомъ Истѣра, преоблѣченъ като влахъ — разпознава условното движение, разтваря широко очи. Ала въ обраслата съ нечиста, безредна коса и брада, глава по божека не може никого да познае. Можеби така му се е сторило. Предъ гаснещия му взоръ се мѣркатъ все повече невиджани и чудати нѣща . . .

Все по-далече и по-далече чезнатъ звуци на тѣй познатата, скѣпа пѣсенъ . . .